

Andréhn-Schiptjenko

STOCKHOLM PARIS

Gunnel Wählstrand

Born 1974 in Uppsala, Sweden
Lives and works in Stockholm, Sweden

Andréhn-Schiptjenko

STOCKHOLM PARIS

GUNNEL WÅHLSTRAND

For many years, Wåhlstrand has worked exclusively with what could be described as a re-development of private photographs using ink wash. This technique, that she masters to perfection, is a manner of painting where tonality and shading is achieved by varying the ink density, both the ink load and the pressure within a single brushstroke. Once a stroke is painted, it cannot be altered or erased.

Her body of motifs has previously consisted of images from her family photo albums, and the close connection between life and art is intact when Wåhlstrand in her new works chooses to leave the earlier albums behind and focus on images she has taken herself.

Wåhlstrand's depiction is a deeply personal process yet has a universally affecting presence. The procedure of making this meticulously reconstructed documentation is painstakingly slow – the precise and demanding technique commands a very spare production and is physically taxing. Wåhlstrand literally works on her hands and knees, immersing herself in an image in order to see it, as a way for her to physically and psychologically approach a personal history or place.

Gunnel Wåhlstrand (born 1974) lives and works in Stockholm. She received her MFA from Royal Academy of Fine Arts in 2003 with a much-acclaimed graduation exhibition, and has since then developed an exceptional, albeit very spare, oeuvre.

Recent solo exhibitions

- 2023** Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.
- 2020** Andréhn-Schiptjenko, Paris, France.
- 2018** Göteborgs Konstmuseum, Gothenburg, Sweden.
- 2018** Andréhn-Schiptjenko, Stockholm Sweden.
- 2017** Boijmans Van Beuningen, Rotterdam, the Netherlands.
Magasin III - Museum & Foundation for Contemporary Art, Stockholm, Sweden.

Recent group exhibitions

- 2023** *Psychological Spaces*, The Nordic Watercolour Museum, Skärhamn, Sweden.
- 2019** *Grannskap*, The Nordic Watercolour Museum, Skärhamn, Sweden.
- 2017** *Samling i förvandling - Tema: Grafik*, Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden.
- 2016** *Samling i förvandling - Tema: Uppsala*, Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden.

Public Collections

- Göteborgs kulturnämnd, Sweden.
- Kultur i länet, Uppsala läns landsting, Sweden.
- Magasin III - Museum & Foundation for Contemporary Art, Stockholm, Sweden.
- Malmö Konstmuseum, Malmö, Sweden.
- Maria Bonnier Dahlins Stiftelse, Stockholm, Sweden.
- Moderna Museet, Stockholm, Sweden.
- The National Public Art Council of Sweden.
- The Nordic Watercolour Museum, Skärhamn, Sweden.
- The UBS Art Collection, Zürich, Switzerland.
- Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden.

Gunnel Wåhlstrand at Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2023

With the ink wash technique, Wåhlstrand immerses herself in an image in order to truly see it. In a manner that is both poetic and precise it allows for her to approach a location physically and psychologically, where the recollection of a specific site is so much more than just a memory. Within recreation lies the hope of eternalization, and the wish to understand as well as fully be absorbed by the landscape. Every layer is a repetition, and when the work is complete Wåhlstrand knows the place by heart.

Wåhlstrand's body of work has previously consisted of images from her family photo albums, but in recent years, she has been focused on a landscape of deep personal importance. The depicted motifs in her new works are renderings of a place of personal history and resonance, by the sea on the west coast of Sweden.

I've been to this place in real life probably a thousand times, maybe several thousands. It is a large island that lies far out in the Kosterfjorden, as far as you can get without a boat. I don't know what it is about this particular place that touches me so, but it feels more eternal than others. Whatever happens, I can go there. It is a nature reserve so nothing can be built there, you can hardly move a stone. Then there is something about the size, it probably takes a whole day to get around if you climb near the water. To get to the rocks, you have to walk a bit through pine forest, there are many different paths to take, it's like different gates out

to the sea, and you choose the path according to need and where the sun is. I have painted this place 12 times now, over 7 years. In terms of time, I have been on the painted island longer than the physically real one. When I think of the place, I no longer know which version it is.

- Gunnel Wåhlstrand, talking about the work Sea Kale

For the first time, Wåhlstrand has also made a painting of a painting, recreating not the watercolour itself but rather how it was seen, larger than life and with reflexions in the glass. The portrait of her maternal grandmother, possibly from the 1950s, seems to have been executed quickly, something is askew. The work was always there and the experience of it deeply formative. This work is the most recent and marks the 50th in the artist's production over the past two decades since her graduation exhibition.

Gunnel Wåhlstrand (b. 1974), lives and works in Stockholm. She has been represented by Andréhn-Schiptjenko since 2003 and has developed an exceptional oeuvre since her acclaimed graduation show the same year. Her spare production can be found in important collections around the world and has been documented in several monographs. Her most recent institutional solo exhibition was at Gothenburg Museum of Art in conjunction with the Sten A Olsson Cultural Scholarship (2019) and prior to that, at the Museum Boijmans Van Beuningen in Rotterdam (2017) as well as at Magasin III - Museum & Foundation for Contemporary Art in Stockholm (2017).

Gunnel Wählstrand

Installation view, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2023

Gunnel Wåhlstrand
Installation view, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2023

Gunnel Wählstrand

Installation view, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2023

Gunnel Wählstrand
Installation view, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2023

Gunnel Wählstrand

Installation view, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2023

Gunnel Wählstrand

Installation view, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2023

Gunnel Wählstrand

Strandkål / Sea Kale, 2022-2023

Ink wash on paper

Framed: 222 x 155 cm

(87 3/8 x 61 in.)

Gunnel Wählstrand

The Hanging Portrait, 2023

Ink wash on paper

Framed: 146 x 116 cm

(57 1/2 x 45 5/8 in.)

Gunnel Wählstrand

Green Grey Mud, 2023

Ink wash on paper

Framed: 167 x 125 cm

(65 3/4 x 49 1/4 in.)

Gunnel Wählstrand
Through Branches, 2023
Ink wash on paper
Framed: 154 x 220 cm
(60 5/8 x 86 5/8 in.)

Gunnel Wåhlstrand

Installation view, Andréhn-Schiptjenko, Paris, France, 2020

Gunnel Wåhlstrand

Installation view, Andréhn-Schiptjenko, Paris, France, 2020

Gunnel Wählstrand

Rose, 2020

Ink on paper

Framed: 125 x 154 cm
(49 1/4 x 60 5/8 in.)

Gunnel Wåhlstrand
Shallow Waters, 2020
Ink on paper
Framed: 178 x 131 cm
(70 1/8 x 51 5/8 in.)

Gunnel Wählstrand
Sandhaken, 2020
Ink on paper
Framed: 185 x 132 cm
(72 7/8 x 52 in.)

Gunnel Wählstrand
Installation view, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2018

Gunnel Wåhlstrand
Installation view, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2018

Gunnel Wählstrand
The End of July, 2018
Ink on paper
137 x 100 cm
(53 7/8 x 39 1/4 in.)

Gunnel Wählstrand

The Islets, 2018

Ink on paper

143 x 182 cm

(59 1/8 x 74 1/8 in.)

Gunnel Wählstrand
Grey Sea, 2019
Ink on paper
Framed: 106 x 142 cm
(41 7/8 x 56 1/8 in.)

Gunnel Wålstrand

Installation view, Magasin III – Museum for Contemporary Art,
Stockholm, Sweden, 2017

Gunnel Wählstrand

Installation view, Magasin III – Museum for Contemporary Art,
Stockholm, Sweden, 2017

Gunnel Wåhlstrand

Installation view, Magasin III – Museum for Contemporary Art,
Stockholm, Sweden, 2017

Gunnel Wählstrand

Installation view, Magasin III – Museum for Contemporary Art,
Stockholm, Sweden, 2017

Gunnel Wåhlstrand

Installation view, Magasin III – Museum for Contemporary Art,
Stockholm, Sweden, 2017

Gunnel Wählstrand

The Beach, 2016
Ink wash on paper
156,5 x 142,5 cm
(43 1/4 x 43 1/4 in.)

Gunnel Wählstrand

Wave, 2015

Ink on paper

Framed: 245 x 160 cm

(96 1/2 x 63 in.)

Gunnel Wählstrand

Installation view, Boijmans Van Beuningen, Rotterdam,
The Netherlands, 2017

Gunnel Wåhlstrand

Installation view, Boijmans Van Beuningen, Rotterdam,
The Netherlands, 2017

Gunnel Wählstrand

Installation view, Boijmans Van Beuningen, Rotterdam,
The Netherlands, 2017

Gunnel Wählstrand

Installation view, Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden, 2013

INSTALLATION VIEW

Gunnel Wählstrand
Installation view, Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden, 2013

Gunnel Wåhlstrand

Installation view, Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden, 2013

Gunnel Wählstrand

Installation view, The Nordic Watercolour Museum,
Skärhamn, Sweden, 2013

Gunnel Wählstrand
Installation view, The Nordic Watercolour Museum, Skärhamn, Sweden, 2013

Gunnel Wåhlstrand
The Cove / Viken, 2013
Ink on paper
157 x 157 cm
(61 3/4 x 61 3/4 in.)

Gunnel Wählstrand
Anna-Lena, 2012-13
Ink on paper
Framed: 104 x 130 cm
(41 x 51 1/8 in.)

Gunnel Wählstrand

The Rock Pool / Hällkaret, 2012-2013

Ink on paper

Framed: 201 x 137 cm

(79 1/8 x 54 in.)

Gunnel Wählstrand

In The Cottage / I Stugan, 2012-2013

Ink on paper

Framed: 186 x 130 cm

(73 1/4 x 51 1/8 in.)

Gunnel Wählstrand
The Last Island / Den sista ön, 2012
Ink on paper
Framed: 157 x 218 cm
(61 3/4 x 85 7/8 in.)

Gunnel Wählstrand

Installation view, *Nordic-by-New York*, ASF Scandinavia House, New York, USA, 2011

Gunnel Wählstrand

Installation view, *Time and Memory*, Parasol Unit, London, United Kingdom, 2011

Gunnel Wählstrand

Installation view, *Time and Memory*, Parasol Unit, London, United Kingdom, 2011

Gunnel Wählstrand

Installation view, *Time and Memory*, Parasol Unit, London, United Kingdom, 2011

Gunnel Wåhlstrand

Walk, 2011

Ink on paper

Framed: 191 x 143 cm

(75 1/4 x 56 1/4 in.)

Gunnel Wählstrand

ID, 2011

Ink on paper

Framed: 121 x 93 cm

(47 5/8 x 36 5/8 in.)

Gunnel Wålstrand
The Library / Biblioteket,
2010
Ink on paper
Framed:
131 x 168 cm
(51 5/8 x 66 1/8 in.)

Gunnel Wählstrand

Installation view, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2009

Gunnel Wåhlstrand
Installation view, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2009

Gunnel Wählstrand

L. Atlestam, 2009

Ink on paper

95 x 65 cm

(37 3/8 x 25 5/8 in.)

Gunnel Wählstrand
Descension, 2009
Ink on paper
85 x 110 cm
(33 1/2 x 43 1/4 in.)

Gunnel Wählstrand

Mother Profile, 2009

Ink on paper

186 x 136 cm

(73 1/4 x 53 1/2 in.)

Gunnel Wåhlstrand

Mother Blue, 2008-2009

Ink on paper

170 x 125 cm

(66 7/8 x 49 1/4 in.)

Gunnel Wählstrand

White Peacocks, 2007-2009

Ink on paper

109 x 160 cm

(42 7/8 x 63 in.)

Gunnel Wählstrand

Looking at Paintings, 2008

Ink on paper

105,5 x 101,5 cm

(41 1/2 x 40 in.)

Gunnel Wählstrand

Tore, 2007

Ink on paper

123 x 100,5 cm

(40 1/8 x 28 3/8 in.)

Gunnel Wåhlstrand
New Year's Day, 2005
Ink on paper
157 x 209 cm
(61,8 x 82,2 in.)

Gunnel Wählstrand
The Water Tower, 2005
Ink on paper
157 x 209 cm
(61,8 x 82,2 in.)

Gunnel Wählstrand

Installation view, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden, 2005

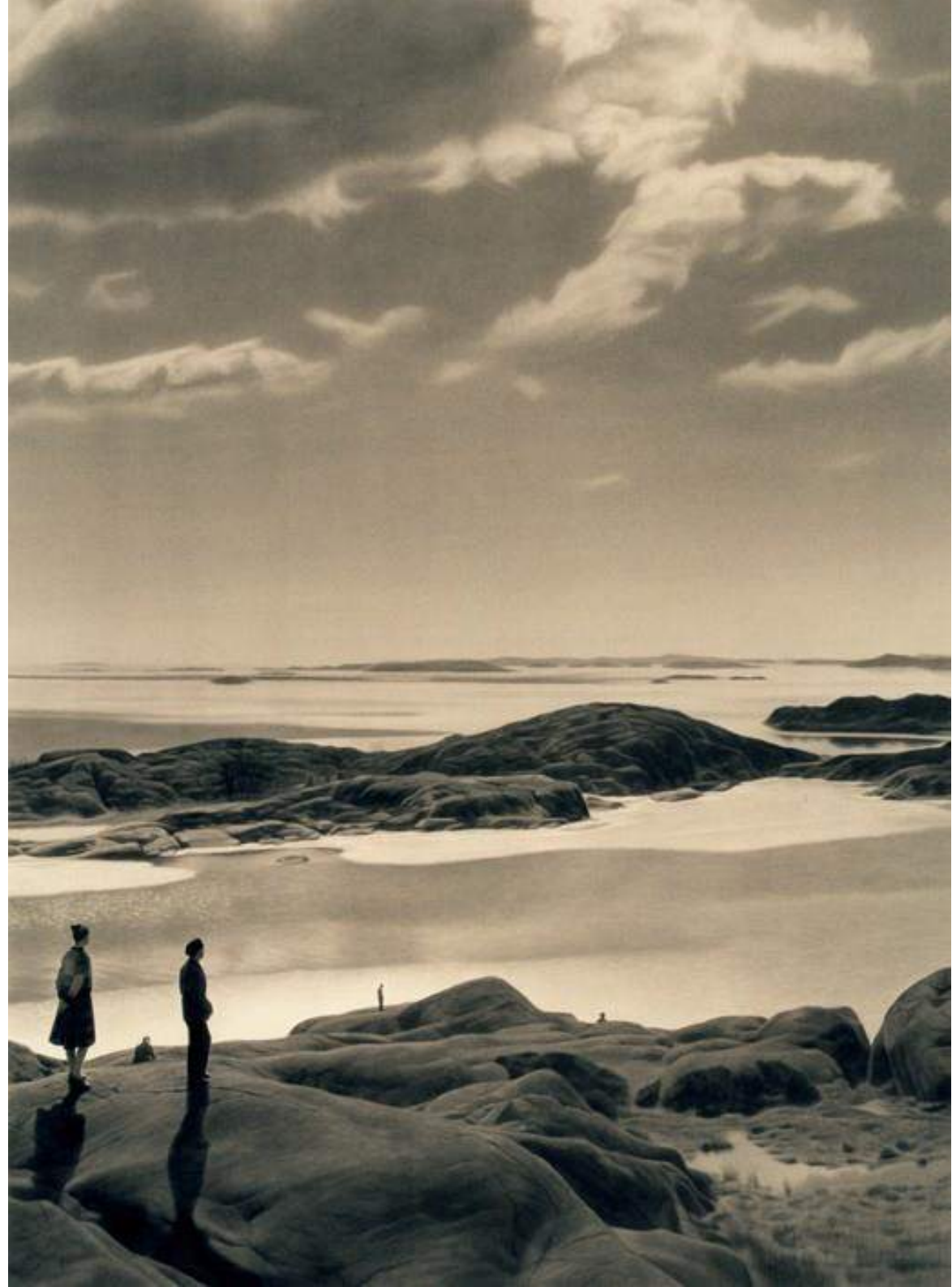
Gunnel Wåhlstrand

Långedrag, 2004

Ink on paper

209 x 157 cm

(61,8 x 82,2 in.)

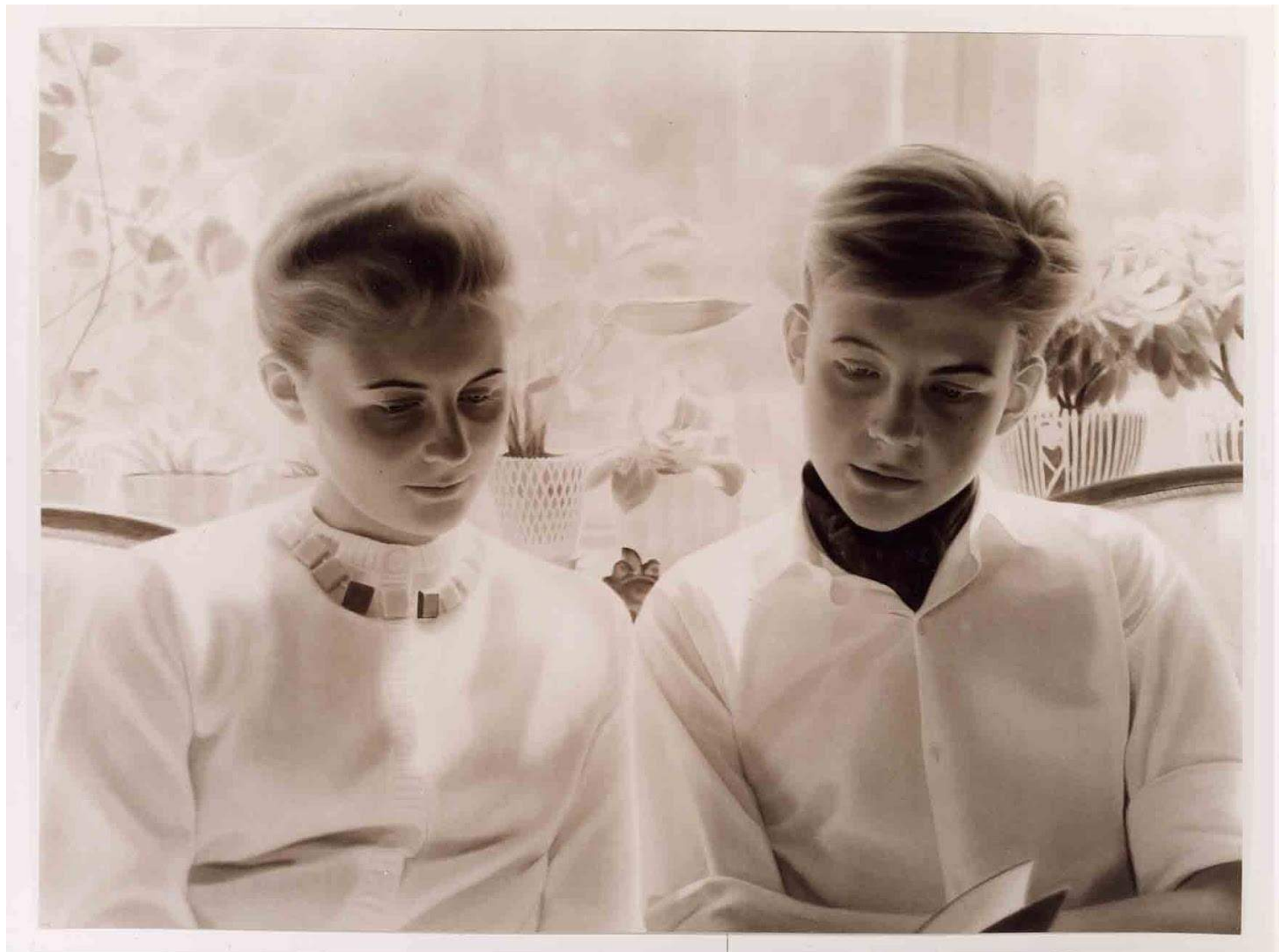
Gunnel Wåhlstrand

The Desk, 2004

Ink on paper

206 x 157 cm

(81,2 x 61,8 in.)

Gunnel Wählstrand
By the Window, 2003
Ink on paper
151 x 198 cm
(59,4 x 77,9 in.)

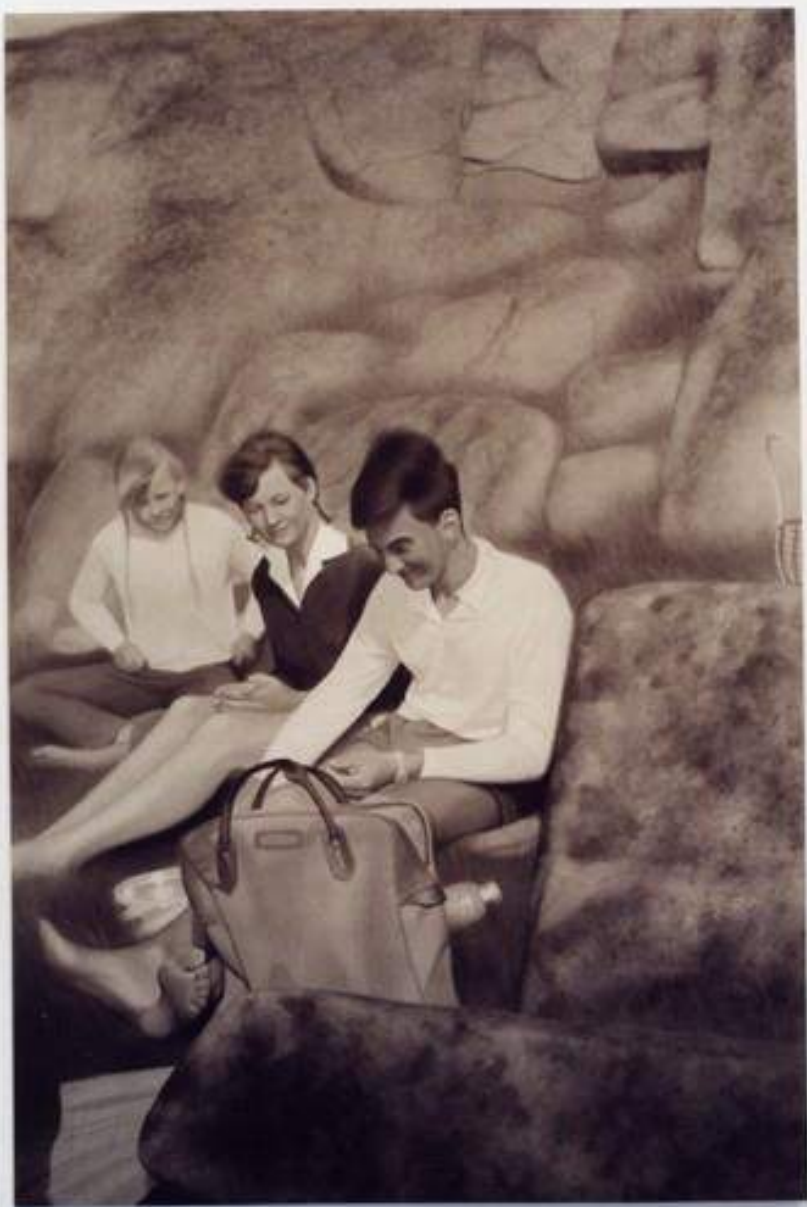
Gunnel Wåhlstrand

Uppsala, 2003

Ink on paper

140 x 115 cm

(55 x 45,2 in.)

Gunnel Wählstrand

Lökholmen, 2002

Ink on paper

180 x 123 cm

(70,8 x 48,4 in.)

TILLBAKA TILL NATUREN

Ingen konstnär jag träffat har en så stark integritet som Gunnel Wählstrand. Hon är känd för att aldrig visa sina målningar för utomstående förrän de är färdiga. Hon måste få vara ensam i sina bilder tills hon lär sig dem utan och innan. Gå in i dem. Hålla kvar dem. Kapsla in dem. Allt som stör hennes process och koncentration motar hon bort, till och med den närmaste familjen får vänta tills Gunnel känner sig redo. 14 år har gått sedan jag senast var i hennes ateljé. På ett sätt en evighet. Men ändå, när hon bjuder in mig igen efter alla år, är det som om tiden stått still. De stora pappersarken, det flytande tuschet, den ständigt återkommande motivvärlden och svårighetsgraden är detsamma som tidigare. Den stora skillnaden är att hon bytt lägenheten i stan mot ett liv på landet.

Det var pandemin som förde oss hit, berättar Gunnel Wählstrand när hon visar mig runt i det nya hemmet på Färingsö. När den härjade som värst skaffade jag och min sambo Jenna en flyktbil och drog till lantstället i Strömstad. Vi var borta i tre månader, stormtrivdes och allt blev så deppigt när vi kom tillbaka till stan. Fan, vi lämnar stan bara, tänkte vi. Vi gör det bara. Det blev en vändpunkt i livet.

På den branta tomten, som just nu förvandlas från grustag till en grönskande oas, står tre arkitektritade huskroppar. Boningshuset högst upp på höjden och vid sidan av de två arbetsplatserna: Jennas musikstudio som är ett myller av analoga och digitala instrument och Gunnels ateljé där en brummande

mackapär ser till att målning nummer två torkar i exakt rätt luftfuktighet för att sedan skäras ner på millimetern innan den skickas iväg för montering och inramning. Inget får gå fel efter månader av arbete. Det märks att Gunnel är på helspänn.

I slutet av september är det dags för din första utställning i Sverige på fem år. Har du kunnat vara ledig i sommar?

Vi har mestadels varit på lantstället i Strömstad, och jag har försökt få ihop så många målar timmar som möjligt när familjen sovit och gjort annat. Jag har hyrt en liten ateljé inne i stan så jag har mest jobbat på och inte varit så mycket ledig. Det är fortfarande kniven på strupen men det ska gå.

Vad betyder Strömstad för dig?

Själva staden betyder ingenting för mig men en bit därifrån där vi har vårt släktställe, är en väldigt central plats i min familjs liv. Mormor levde och dog på den platsen, hon och morfar kom dit redan på 60-talet. Mamma gick i pension tidigare för att få möjlighet att flytta dit. Det har varit en mittpunkt för så många i min familj och jag vill att den ska finnas för alltid. Platsen är jag.

Är det viktigt att ge din dotter samma uppväxt som du fick?

Hon älskar att promenera genom skogen till de utsiktsplatser som finns i mina målningar. Hon säger att hon också ska måla dem. Att hon ska bli konstnär, haha. Hon är bara sju år. Jag tror kanske att det blir så.

När visste du själv att du skulle bli konstnär? Var det redan i hennes ålder?

Nej, som barn kände jag inte till att man kunde ha det som yrke. I gymnasiet var jag inne på att bli kosmetolog eller sminkös, jag ville måla ansikten. Men den tanken övergav jag när jag

insåg att det kunde bli äckligt med folks hudproblem, på den tiden hade jag konstiga hang-ups. Efter gymnasiet gick jag konstfolkhögskola med mål att bli bildlärare eller fotograf, men så kom Anders Petersen till skolan och det var nog då jag insåg att jag skulle satsa på måleriet istället.

Efter 20 år i branschen. Är det fortfarande lika nervöst inför en vernissage eller väntar man sig?

Det är nog samma nivå av nervositet, men nu handlar det mer om tidspanik och rädsla över att plötsligt krascha in i väggen eller få hjärtinfarkt. Hela livet kretsar ju kring dessa vernissager, att lyckas styra skutan mot just den dagen och den platsen, och att inget får hända på vägen. Men jag tycker ändå att det känns lite enklare nu. Jag har mer distans till det nuförtiden.

Kan det bero på att du har fått barn?

Så är det nog. Men jag har tänkt mycket på hur jag sabbar personerna i min närhet när jag är så inne i mitt arbete. Det är oundvikligt och det går

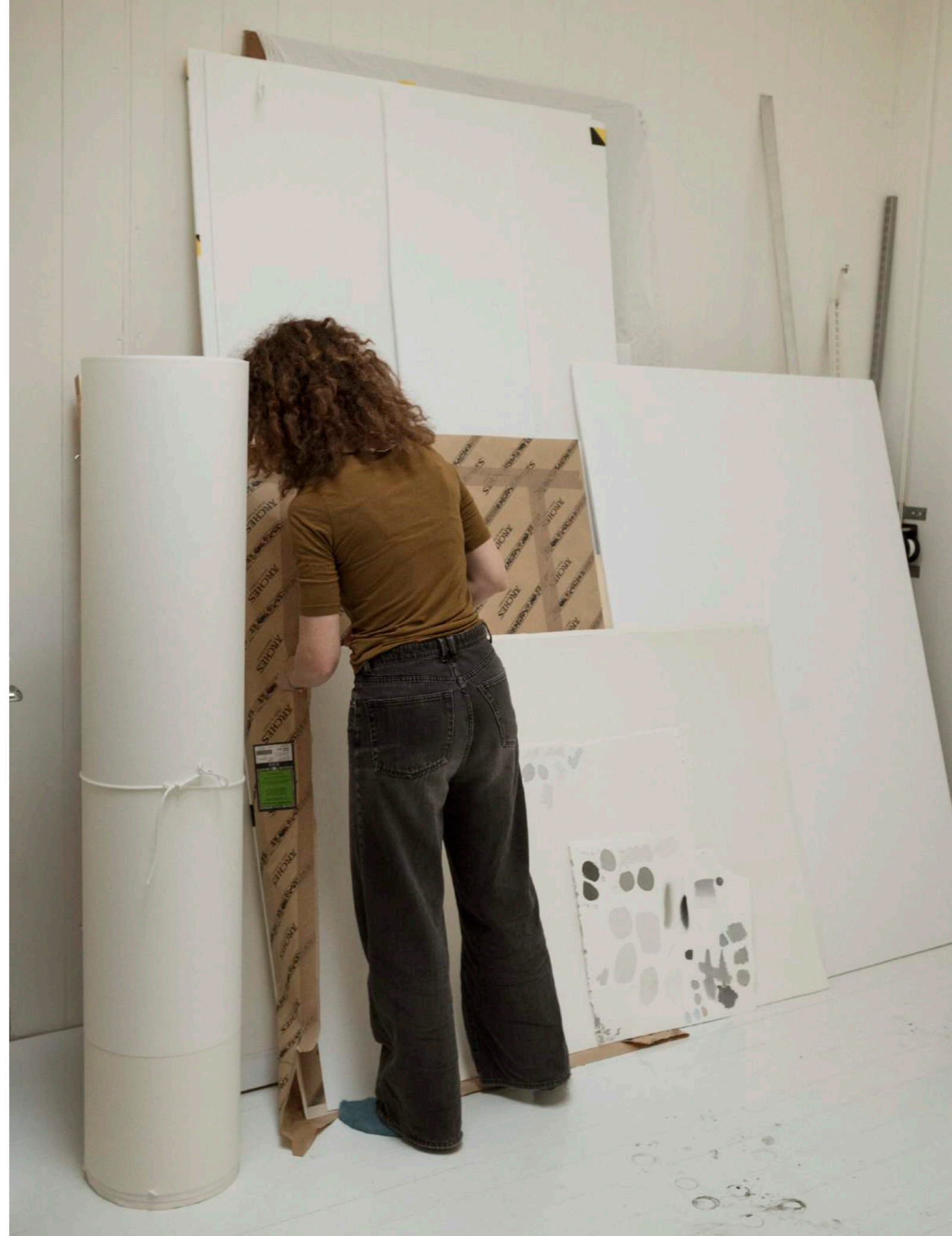
inte att låtsas. Min dotter Turid märker av det direkt. Mest närvarande är jag när jag precis lämnat en målning. Turid brukar beskriva de stunderna som de bästa dagarna i hennes liv. Så hemskt! Det blir bara som ett fönster som öppnas då och då.

Hur ser anspänningen ut under en målnings tillkomst?

Från början är det lugnt. Då kan jag stänga av. När jag närmar mig ett färdigt resultat börjar det bli jobbigt.

Hur långa arbetsdagar orkar du med nuförtiden?

Det går inte att arbeta på samma vis som tidigare nu när jag har barn. Det är som ett heltidsjobb skulle jag säga. Men arbetet i ateljén är mer effektivt här ute. Jag störs ju till exempel inte av att någon kommer förbi. Det är bra. Och så har jag nära till jobbet. Nu har vi köpt walkie talkies så när Turid är redo och vill vara själv uppe i huset kan jag och Jenna jobba på med vårt.

NUFÖRTIDEN KAN JAG UPPSKATTA FEL OCH ATT DET SER TRUBBIGT UT.

Du har ställt ut i mer än 15 år nu. Vilka har varit höjdpunkterna så här långt?

I år är det 20 år sedan examensutställningen på galleri Mejan! Det var starten på allt, kanske den viktigaste utställningen för mig, eftersom allt annat är en följd av den. Det var då jag träffade David Neuman på Magasin III och Ciléne och Marina, som kom att bli mina gallerister. Nästa grej var min första separatutställningen på Andréhn-Schiptjenko 2005, när det låg en trappa ner på Markvardsgatan. Det var överkligt stort för mig, jag hade fanteriserat om det i så många år, och så blev det som en dröm som gick i uppfyllelse. Jag har gjort ytterligare nio utställningar, alla betydelsefulla på sitt sätt. Men störst var den som Magasin III gjorde 2017 och som sedan vandrade vidare till Museum Boijmans i Rotterdam. Det var nästan 20 målningar totalt, och jag har aldrig visat så många tillsammans tidigare. Turid föddes för tidigt under förberedelserna, så allt var extra speciellt. Minns att hon låg i en liten väska under ett paraply och sov bredvid mig när jag målade det sista verket till utställningen, det var *Sandstranden* (2016), den första målningen jag gjorde utifrån ett eget foto. Att de dessutom lyckades få Lars Norén att skriva tidernas text till boken är svårslaget.

När jag går igenom din produktion får jag ihop till dryga fyrtioålet målningar på 20 år. Drömmer du någonsin om att kunna arbeta snabbare eller är den långsamma taktet det enda sättet för dig att arbeta?

Jag minns hur det känns att göra en

målning på en dag för jag jobbade så innan jag började med mina familjefoton. Det är en extrem koncentration och närvaro som krävs för att sätta målningen i ett svep. Ibland kan jag längta till det ruset, men jag tycker om att dröja mig kvar inne i ett motiv och lära mig det utantill. Och jag gillar också det repetitiva i att lägga hundratals lager ovanpå varandra. Till slut är det bara att blunda så är man där. De målningar som gått fort att göra minns jag knappt idag.

Vilka är de största skillnaderna i ditt måleri idag jämfört med när du började, skulle du säga?

Tidigare vann alltid fotot. Hur jag än gjorde slutade det med en känsla av att inte nå fram. Pappas och farfars foton, som jag jobbade med i runt tio år, var så vackra och fulländade i komposition, ljus, uttryck och framkallning. Jag ville ju bara nolla mig själv och återskapa dem precis som de var och komma så nära originalet som möjligt. Det enda jag gjorde medvetet var att ändra ljuset. Omedvetet gjorde jag såklart mer än så. Nu jobbar jag efter mina egna fula mobilbilder, som knappt klarar att uppförstoras, men jag tror att det blir mer måleriskt av det på något vis. En skillnad jag märkt är att målningen sluter sig snabbare nu. Jag kan hålla på att harva med ett område i målningen, upplever att inget funkar, men plötsligt tror jag på en av stenarna, därefter öppnar sig motivet och det känns lite som att falla in i det. Och i samma ögonblick åker resten med,

alltså stenarna runtomkring. Jag älskar den där känslan av att falla in. Det sker bara en gång just i det partiet. Barnsligt men centralt för mig.

Finns det andra skillnader?

Det är nog den här strävan efter korrekthet som är den avgörande skillnaden. Nuförtiden kan jag uppskatta fel och att det ser trubbigt ut på ett annat vis. Det kan bli mer upplöst. Kanske är det också någon slags mognad.

Och likheter?

Att lära mig bilden är exakt lika viktigt för mig nu som då. Det är det som jag längtar efter i varje målning. Det är hisnande när man tar sig an ett motiv. Det är därför natur är så spännande, för den är nästan omöjligt att fatta. Inomhus är det logiskt med perspektiv, men utomhus är det ett kaos som tvingar en till att ge upp inför det. Men strävan är att jag ska kunna ha det inom mig. Det där fattar inte alla. På en vernis-sagemiddag för några år sedan satt jag bredvid en tungviktargallerist som sa till mig: »I know your work, I've seen it. Why don't you send them to China and let them do it». Jag bara gapade, han hade ju inte fattat någonting.

Vad var det som slutligen fick dig att lämna familjens fotoalbum för att använda dig av dina egna bilder?

Det var när jag målade av pappas id-kort 2011. Det var första och enda gången som jag verkligen kände hans närvaro. Utan att ha ett enda medvetet minne av honom upplevde jag att han

Men du går väl inte ner till ateljén och kör en kvart om du får en stund över?

Jodå, det kan jag visst göra. Vissa dagar handlar om att mörka ner bilden och då målar jag flytande över motivet. Under de dagar när målningen är helt blöt känner jag mig som mest fri för då kan jag inte tillföra någonting. Jag måste gå därifrån och vänta på att den ska torka. Jätteskönt!

Hur går det till när du gör en målning? Skulle du vilja ta oss igenom det steg för steg? Eller är det en hemlig process?

Sedan Bengt Bok gjorde sin film *I det vita rummet* (2009) är inget hemligt! Han följde mitt arbete i nio månader och det kändes som att gå omkring med öppna handflator när filmen sedan sändes på teve. Allt var sagt och det var ingen idé att försöka spela smart eller bildad. Jag minns till exempel att jag satt på en busshållplats i Bagarmossen några dagar efter att dokumentären sänts då en kvinna hoppade ut ur en bil och ropade »Dig känner jag!! Fortsätt med

det du gör!!» Därefter försvann hon. Det blev till ett fint minne från en annars krånglig erfarenhet.

Allt börjar i alla fall med ett datum och ett rum, där något ska visas, och den begränsningen styr motivval, färg, ljus, storlek och mening. Oftast börjar jag med att bygga en modell som jag sitter och glor på länge tills det poppar upp visioner om hur det kan se ut. Den tydligaste visionen börjar jag med. Ofta är den i färg och svårast rent tekniskt att utföra. Den andra målningen blir ett svar på den första målningen, inte sällan i gråskala och lättlost. Jag arbetar alltid med ett verk i taget. Jag önskar jag kunde göra flera målningar samtidigt men det funkar inte för mig. Jag spänner sedan upp akvarellpapper på träskiva, beroende på gramvikt våt eller torrspänner jag. Därefter projicerar jag fotografiet på pappret med en overheadprojektor. Projektionen följer jag med pensel, det som ska vara ljusst får sin plats direkt, eftersom det

går ju inte att ändra något med tusch. Den delen av arbetet kan ta antingen en kväll eller en månad, och jag älskar när man släcker apparaten och bilden finns där på pappret fast väldigt väldigt ljus. Det är precis samma känsla som när man står i ett labb och framkallar i skål. Sedan arbetar jag med målningen både mot väggen och på golvet. Den mesta av tiden sitter jag på madrass på målningen eftersom jag vill vara nära pappret. När målningen närmar sig sin rätta valör börjar det hända grejer, ibland sluter den sig mycket tidigare än jag har tänkt, blir mer och mer upplöst. När jag inte längre vet hur jag ska fortsätta bjuder jag in Jenna för första gången. Hon får se målningen och säga bu eller bä. Jag håller alltid med henne, och det är först nu, genom hennes ögon, som jag ser verket för allra första gången. Det sista jag gör är att avfukta rummet till 40 procent och skär ner pappret till sitt rätta format.

var där. Och när jag visade målningen för min mamma för första gången höll hon på att svimma. Det var så starkt. Efteråt kände jag mig färdig. Jag hade läkt såret med att han inte längre fanns. Dessutom helt själv genom att måla av honom. Och det hade ju varit det centrala för mig fram tills dess.

Pappa försvann men du dröjde dig kvar i hans fotografier ytterligare några år. I landskapen runt omkring. Varför?

Det var fortfarande viktigt för mig att vara kvar i hans värld. Det kändes sant. Nu kunde vi vara bredvid varandra i hans bilder utan den där ångesten. Men med tiden började jag längta efter att ta mina egna bilder.

Är det skönare nu? Kan du vara friare?
Jag känner mig mer som regissör.

Hur menar du då?

Tidigare, när jag jobbade utifrån fotografierna av min pappa eller farfar, var förlagan alltid så vacker och oåtkomlig. Hur mycket man än zoomade in förblev bilden gåtfull. Det tog många år innan jag fattade att mitt ofrånkomliga avtryck faktiskt lade till något av värde. När jag började jobba utifrån egna mobilbilder med låg upplösning ändrades allt. Förutom att jag vet hur det ser ut även utanför bilden, eftersom jag varit på platsen, så finns det inte längre någon fulländad förlaga, bara massa fula pixliga utskrifter i olika hårdhetsgrad och måttnad. Det innebär att jag släpper fotot mycket snabbare och styr själv.

I intervjuer har du berättat att utställningarna till en början var till för din familj?

Vem är de till för nu?

Nu är det nog mer som att jag är publiken, skulle jag säga. Jag har inte riktigt kvar det där med familjen längre.

Vad kan du berätta om din nya serie målningar?

Det blir fyra nya målningar, från började hade jag önskat att det skulle bli fem, men det är omöjligt. Den första höll jag på med länge, nästan ett halvår. Jag vet inte varför det tog så lång tid, den är inte särskilt avancerad, men jag tror att jag trivdes i den och ville vara kvar. Kanske för att den är ovanligt tyst och saknar riktning och rörelse. Det är en stående vy från en ö som ligger så långt ut i Kosterfjorden man kan komma utan båt. Om man klättrar upp på berget ser man mina tidigare motiv, här är de reducerade till ett litet streck i ett blågrått fält. Den andra målningen gick mycket fortare. Den är gjord i gråskala utan svart tusch, bara sepia, indigo och Paynes Grey. En rosa ton och två blå. Jag vet inte om det syns i målningen men jag tycker om tanken. Den föreställer ett liggande landskap sett från andra sidan ön. Det är den som du har framför dig nu i ateljén. Den tredje arbetar jag med nu. Det är mer av en närbild, lik flera andra målningar jag gjort tidigare men jag tycker om varianter på samma tema. Jag tänker ofta på målningarna som att jag tillför en ny till de andra i gänget.

När jag upptäckte konstnären Vija Celmins för många år sen, blev jag så glad och lugn av att hon hållit på med samma motiv hela sitt liv oavsett trender och inriktningar. Som med sandkrattningen i japanska Zen-trädgårdar, det är samma sak varje dag, tecknet

för hav görs i grus runt stenar som föreställer öar. Ritualen är grejen både för den som gör och tittar. Den fjärde och sista målningen vågar jag inte säga något om. Den kommer att gå fort.

När du är klar med dina målningar. Känner du dig nöjd med resultatet?

Sällan nöjd direkt. Jag mår ofta illa av det slutgiltiga i att avsluta, att målningen ska se ut på det viset för all framtid. Jag känner mig dränerad och osäker. Men när det fått gå lite tid börjar jag gilla det som avviker och skevar.

Vid sidan av konst och familj. Hinner du med något annat?

Löpning! Jag har alltid sprungit lopp för att det är kul med tidtagning och målbildsfoto. En vän sprang tio kilometersloppet Höstrusket på 49:20 precis innan han fyllde 50. Jag blev triggad av tanken på att slå honom. Nu har jag ett år kvar och två minuter att jaga in. Det är intressant med tempo, man har sin egen fart som det är väldigt svårt att ändra på. Det blir minimal skillnad trots en massa träning. Jag såg en video med en kille i Stockholm som på två timmar får folk att ändra sitt löpsteg, nu jag bokar tid hos honom. Det är ju solklar åldersnoja såklart, man vill ju trycka bort döden och vara i sitt livs form så länge det går. Jag räknade mina målningar häromdagen. Efter de här fyra som jag gör till utställningen har jag gjort exakt 50 målningar. Och så fyller jag 50 år. Och så ska jag springa milen under 50 minuter. Det är något med den där siffran!

KONST | RECENSION

Gunnel Wåhlstrands laveringar levandegörs av ljusreflexer

Publicerad 10:41

Gunnel Wåhlstrand, "Through branches", 2023. Foto: Jean-Baptiste Béranger

Fyra nya tuschlaveringar av Gunnel Wåhlstrand ställs ut på galleri Andréhn-Schiptjenko. Magnus Bons fascineras av bildernas ljusspeglningar.

Utställning

"Gunnel Wåhlstrand"

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm. Visas t o m 12/11

Det är blänket som drar in mig i bilden. Och håller mig kvar där. Speglingen i det som i Gunnel Wåhlstrands tuschlavering "The hanging portrait" föreställer glas. Några diskreta reflektioner i bildens kanter bara, på vardera sidan om det avmålade ansiktet som föreställer konstnärens mormor. Det enda av de fyra nya verken hos Andréhn-Schiptjenko som avbildar en person och inte natur.

Först lägger jag knappt märke till speglingarna, tror att de kommer från galleriets fönster. Men vid närmare betraktande av Wåhlstrands bild, i sökandet efter dess brännpunkt, blir blänket avgörande.

Som att jag ser konstnärens egen blick. För hon målar inte bara av porträttet av sin mormor – frisyren, huden, blusen, stämningen – hon gestaltar en hel situation. Genom att hon också återger ljusförhållandena som rådde i rummet när hon fotograferade porträttet. Genom att hon inkluderar speglingarna som uppstod på glaset framför målningen. Och genom hur hon väljer ut och förstorar just detta motiv så sammansmälter hennes rum med fotografiets och målningens.

Men är det en målning av en målning, eller en målning av ett fotografi? Ja, den osäkerheten skapar väl någonstans magnetismen i Wählstrands tuschlavering. Framkallad av hennes närmast perfekta teknik.

Alla hennes verk är förresten bilder av bilder. Bilder som ser ut som fotografier, gamla fotografier. Längre hämtade hon motiven från familjealbumen, och just "The hanging portrait" ingår ju i samma krets, även om hon sedan några år utgår från sina egna fotografier. Av stränderna och naturen på västkusten.

Övergången till ett eget material är inte oproblematiske, ett par av de övriga verken i utställningen är mer allmänna och händelsefattiga. Som att ett nostalgiskt skimmer lagt sig över bilderna.

Men i "Green gray mud" finns en liknande upplösning av tid och rum, en liknande pendling mellan närhet och distans som i bilden av Wählstrands mormor. Här är det i stället blänket i strandkanten, solstrålarnas reflexer mot det grunda vattnet, som gör bilden levande. Och så utsnittet, blickriktningen rakt ner mot marken, som får oss att känna värmen och fukten i sanden.

Text

Magnus Bons
kultur@dn.se

Följ

Publicerad 2023-10-11:

<https://www.dn.se/kultur/gunnel-wahlstrands-laveringar-levandegors-av-ljusreflexer/>

GUNNEL WÅHLSTRAND**Ålder:** 49 år.**Gör:** Konstnär.**Familj:** Maka Jenna, musiker, och dotter.**Bor:** Färingsö utanför Stockholm.**Bakgrund:** Sedan examen från Kungliga konsthögskolan 2003 ingår hennes verk i en rad privata och offentliga samlingar, som Göteborgs kultur-nämnd, Malmö konstmuseum, Moderna Museet, Statens konstråd, Nordiska Akvarellmuseet och Uppsala konstmuseum.**Aktuell:** Ny utställning på galleri Andréhn-Schiptjenko i Stockholm. Pågår till den 11 november.**Frukost:** En snabb kaffe och rostad ostmacka innan mötet hos konservatorn Lotta Möller på Rådmanngatan. "Där inne får man inte dricka kaffe, så försiktiga är de med verken."

FOTO: JACK MIKRU

STORFORMAT. Hos konservatorn Lotta Möller i Stockholm monteras målningarna på handmålat bakstycke innan de ramas.

Konstprofilen skyndar långsamt

I över två decennier har konstnären **Gunnel Wählstrand** skapat realistiska tuschmålningar av fotografier. Hennes fyra nya verk har tagit ett år att skapa.

» Du målade länge av fotografier av dina familjemedlemmar, bland annat din pappa som gick bort när du var ett år. Senare ersattes den bildvärlden av landskap. Vilka motiv gör du nu?

» Mina nya verk är tre målningar av foton som jag tagit med mobilen vid vattnet kring vårt sommarställe i Strömstad. Och så ett foto som jag tagit av en porträttmålning på min mormor. Den hängde i hennes hem och jag tittade på den mycket som barn. Den är lite konstig i sammanhanget. Men nu efteråt slog det mig att den kanske är början på allting. Men jag har ingen aning om hur de fyra verken i utställningen hänger ihop.

Dina verk är målade med en oerhörd precision. Hur vet du när en målning är klar?

» Det bara känner jag. Plötsligt är jag helt ointresserad av verket och har inget där att göra längre. Då får min sambo **JENNA** komma in och titta. Hon är den första jag släpper in i ateljén. Vi har varit tillsammans i 25 år och hon är min största kritiker. Målningen existerar inte förrän hon har tittat på den, och förhoppningsvis tyckt om den.

Du arbetar ofta med dina verk under en väldigt

lång tid – de fyra aktuella under ett helt år. Det måste kräva ett stort tålamod?

» Ja, i ateljén får saker ta tid – det är som att jag befinner mig i en annan dimension där inne.

Har du tålamod i ditt övriga liv?

» Inte alls. Tvärtom är jag en rätt stressad och rastlös person. Jag önskar att jag hade det i andra sammanhang också. Som i mitt föräldraskap exempelvis. Nu ska jag faktiskt gå en kurs i hur man blir en bättre förälder, hur man väljer sina strider och sådant, haha.

Du flyttade från Stockholm till landet rätt nyligen. Hur har det påverkat dig?

» Jag har ett annat lugn och fokus. Jenna, som är musiker, och jag har byggt varsin ateljé på tomten så vi har hela våra världar där ute. Men så har vi ju vår dotters skola som vi åker fram och tillbaka till. Och Färingsö konditori där de spelar världens lugnaste jazz. Det ligger vägg i vägg med mitt gym och jag dras liksom in där automatiskt. Så länge jag har ett gym och ett fik går det jättebra att bo på landet.

Du är representerad av galleri Andréhn-Schiptjenko. Hur viktigt är det att ha en välnummerad gallerist?

» Helt avgörande. I alla fall som nyetablerad konstnär. Det skulle vara fruktansvärt att representera sig själv och behöva ragga köpare och åka runt på olika mässor. Mitt galleri är min sköld utåt. De har ett enormt tålamod med mig.

Hur upplever du Sveriges samtida konst-klimat? Är det något du känner dig delaktig i?

» Nej, jag är eventuellt den sista personen att fråga om det. Jag är avskämdad och omedveten om det som pågår i konstvärlden. Jag är inte ens på sociala medier. Eller, jag laddade ner Instagram nyligen för att kunna följa min dotters lärare som lägger ut saker från skolan ibland. Hon är den enda jag följer.

Går du inte på några utställningar?

» För sällan. Men jag hänger mycket på Berwaldhallen – för mig är musik den största konstnärliga upplevelsen. Jag lyssnar alltid på musik när jag målar. Soundtracken till mina senaste verk är **DAPHNE ORAM**. Hon var en engelsk kompositör som skapade elektronisk musik och en teknik kallad 'oramics', bland annat för BBC under 1950-talet. Hennes låt, eller snarare loop, *The Ocean* har jag säkert lyssnat på tio gånger per dag det senaste året.

Om du fick äga ett verk av en annan konstnär, vilket skulle det vara?

» Det vet jag exakt – *Den sjuka flickan* av Edvard Munch. Den finns i flera utföranden och jag såg en av dem på en utställning i Wien. Kompositionen av färgerna ... den var så fantastisk och gripande. Tårarna bara sprutade. Ett annat verk jag gärna skulle äga, som också är mer realistiskt, är ett av **LOVISA RINGBORG**. Jag såg nyligen hennes utställning på Cecilia Hillström Gallery. Fick ha-begär!"

KONSTKOLLEGA. Lovisa Ringborgs verk skapar ha-begär.

FAMILJ

Hon vill bli ett med sina bilder

PUBLICERAD 2019-07-12

Gunnel Wählstrand är en av Sveriges främsta samtidskonstnärer. Foto: Christine Olsson/TT

Med tuschpennor och enorma akvarellpapper har Gunnel Wählstrand målat sig in i familjens fotoalbum och skapat motiv hämtade ur sin egen historia. Fyra månader brukar det ta för konstnären att färdigställa ett verk.

Läs senare

Det är en process som kräver omsorgsfull exakthet, eftersom tuschtekniken innebär att de ljusa partierna är utsparat vitt papper. Ett fel kan inte rättas till – då får hela målningen kasseras.

– Eftersom tusch är permanent måste man röra sig runt det ljusa försiktigt utan att nudda, i väldigt många lager. Lite som att viska samma sak hundratals gånger tills det är som en kör, berättar hon.

Det är ett tålmodsprövande arbetssätt och det kräver ett temperament hon egentligen inte alls har, säger hon. Som mamma till en trotsig treåring blir hennes brist på tålmod rent privat extra uppenbart. Men i ateljén är det en förutsättning.

– Långa processer bygger på trohet till idén. I början flackar man runt och ojar sig, men sedan infinner sig något slags lugn i beslutet att följa just den bilden. Det handlar ju om att underkasta sig uppgiften och förhoppningsvis komma ut på andra sidan något klokare.

Hon målar inte längre sin pappa. Han som gick bort när Gunnel bara var ett år, och som hon närmade sig via familjealbumen. Genom att återskapa de gamla fotografierna i sina tuschmålningar fann hon att hans närvaro blev starkare, tills de stod på samma sida om kameran. Då kunde hon börja ta bort honom ur motiven.

I dag målar hon utifrån egna fotografier av platser som betyder något för henne. Men drivkraften är densamma – att bli ett med det hon avbildar. Arbetet med varje detalj ger till slut en förståelse för helheten, ”oavsett om det är en person, en möbel eller skum på havet”.

– Efter tillräckligt lång tid tillsammans infinner sig en känsla av utbytbarhet. Det är en enormt skön känsla, värd vägen dit, säger hon.

– Jag upptäckte Vija Celmins för några år sedan. Hon har ägnat hela sitt liv åt typ tre motiv; vattenytor, stjärnhimlar och öken. That's it. Motiv som är omöjliga att greppa. Jag blev väldigt styrkt av att hon fortsatt så konsekvent.

Hon började måla i tusch på Kungliga konsthögskolan. Under uppväxten i Borås var det en annan typ av måleri hon drömde om – Gunnel ville bli sminkös. Men när hon kom in på en förberedande konstutbildning på Mullsjö folkhögskola tog livet en annan riktning.

Den långa processen bakom varje konstverk innebär stor efterfrågan och liten produktion. Hon fick sitt genombrott redan med examensutställningen på Konsthögskolan år 2003. Sedan dess har hon haft utställningar på bland annat Andréhn-Schiptjenko, och – den största utställningen hon någonsin gjort, på Magasin III 2017. Den flyttade sedan till Museum Boijmans Van Beuningen i Rotterdam.

Hur är det att skiljas från ett konstverk?

– Så skönt! En befrielse. Inget mer ansvar. Insatsen blir högre och högre ju längre man håller på, närsomhelst kan något hända och då är man på ruta ett igen. Fast precis i början, första dygnet efter KLART känns det oftast väldigt konstigt. Det liknar besvikelse.

Vad vill du göra när du inte arbetar?

– När läget är som mest pressat, inför en deadline, längtar jag så kopiöst mycket efter vanlig vardagslunk, plöja tv-serier och sådant. Gå långsamt på stan, beta av antikaffärerna på Upplandsgatan, lyxköpa fina ullgarner som garanterat aldrig blir något annat, men som triggas fantasin om det perfekta plagget.

Gunnel Wählstrand

Fyller: 45 år den 12 juli.

Gör: Konstnär.

Bor: Stockholm.

Familj: Jenna, 47, och Turid, tre år.

Så firar jag födelsedagen: Förmodligen med termos på någon klippa i Bohuslän.

Om att fylla 45: "Vet inte än..."

KONSTRECENSIONER

Konstrecension: Gunnel Wählstrand söker nya berättelser

PUBLICERAD 2018-10-10

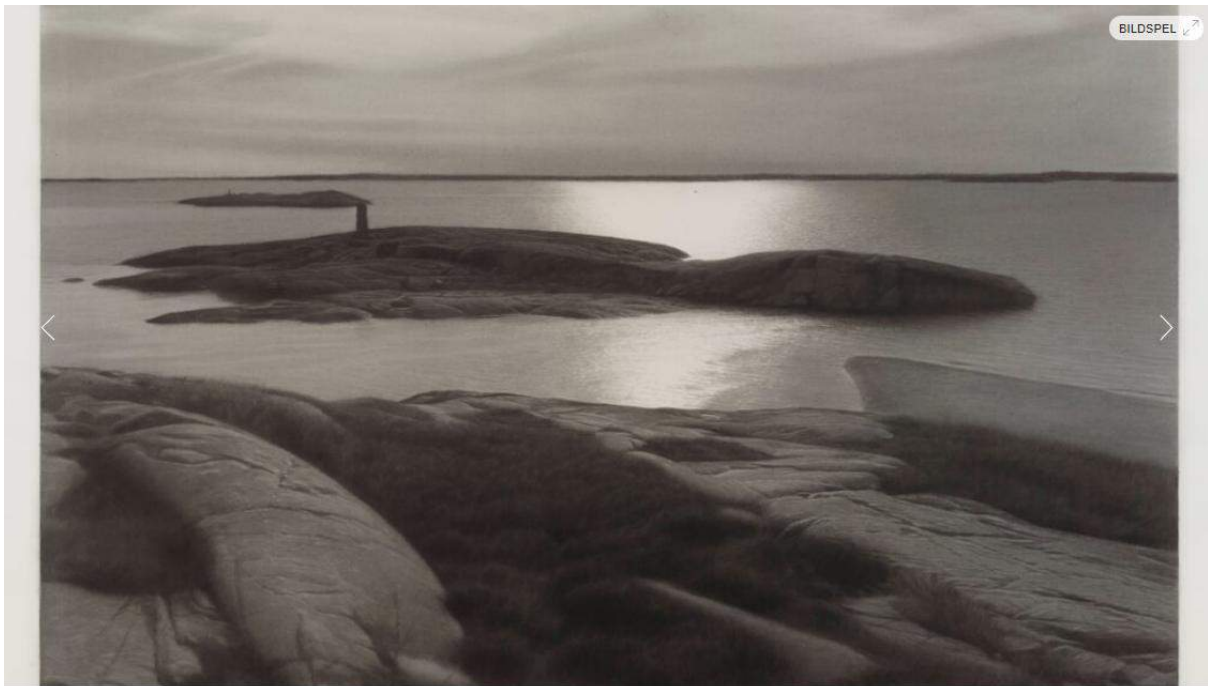
Bild 1 av 2

Foto: Gunnel Wählstrand "Slutet av juli", 2018.

Tre färskna målningar av Gunnel Wählstrand presenteras i galleri Andréhn-Schiptjenkos temporära lokal på Artillerigatan. Sebastian Johan märker en ny riktning i hennes verk.

Läs senare

Bild 2 av 2 "Vattenholmarna" av Gunnel Wählstrand, 2018
Foto: Jean-Baptiste Béranger

En majestätisk ek, ett skimrande skärgårdslandskap och en närbild av en våg som försiktigt smeker vattenbrynet på en sandstrand. De två första motiven i svartvitt. Det sista i färg.

Dessa tre stora bläcklaveringar utgör hela Gunnel Wählstrands utställning i Andréhn-Schiptjenkos lilla, tillfälliga lokal på Artillerigatan.

Det är alltid intressant att se hur nya verk ställer sig till den sammanhållna helheten i Gunnel Wählstrands både hyllade och kommersiellt framgångsrika konstnärskap. Det finns något trollbindande i den långsamma processen där konstnären låter en fotografisk förlaga glida över till ett nytt medium.

De nya verken bryter knappast med konstnärens tidigare produktion, men någonting av betydelse har ändå hänt.

Efter att i femton år ha varit sysselsatt med bilder hämtade ur gamla familjealbum har Wählstrand nu börjat använda fotografier som hon tagit själv. Efter att tematiken tidigare kretsade kring den frånvarande, tidigt döda fadern söker Wählstrand någonting nytt.

Det påverkar naturligtvis bildernas laddning.

Det syns att Wåhlstrand har utgått från miljöer som hon finner betydelsefulla. Men verken saknar den närmast desperata underton som de gamla familjebilderna bidrog med. Wåhlstrand försöker inte längre ta sig in i någon annans blick. Hon jagar inte längre ett förlorat förflutet, utan utgår från ett nu som hon själv kan kontrollera på ett annat sätt.

Förflyttning från medium till medium är lika intensiv som tidigare, men de nya verken hör inte till samma berättelse. Gunnel Wåhlstrands narrativ av sorg och förlust är på väg in i en ny fas och söker svävande en omformulering. Det ska bli mycket spännande att se vart den leder.

ÄMNE I ARTIKELN

Konstrecensioner

+ Följ

Konst

+ Följ

TEXT

Sebastian Johans

Konstrecension

Gunnel Wåhlstrands verk visas på Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, t o m 17/11.

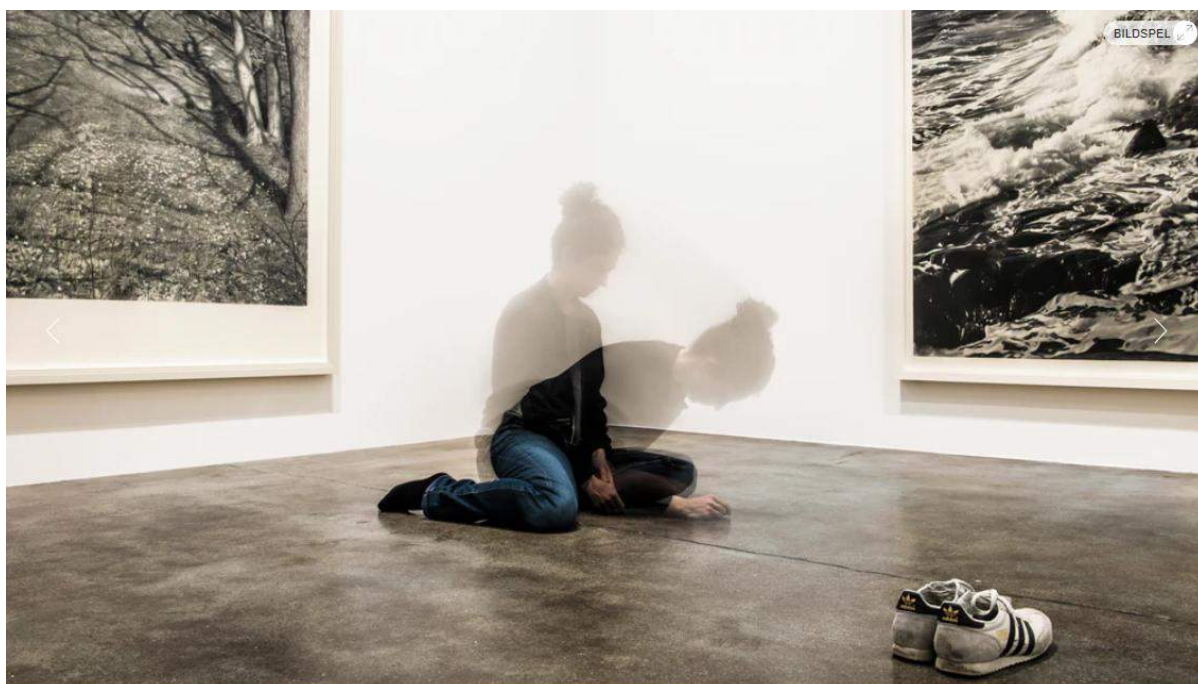
Publicerad: DN, 2018-10-10

<https://www.dn.se/kultur-noje/konstrecensioner/konstrecension-gunnel-wahlstrand-soker-nya-berattelser/>

KONST

Gunnel Wåhlstrand: Jag upplever att motivet ser mig

UPPDATERAD 2017-02-10 PUBLICERAD 2017-02-09

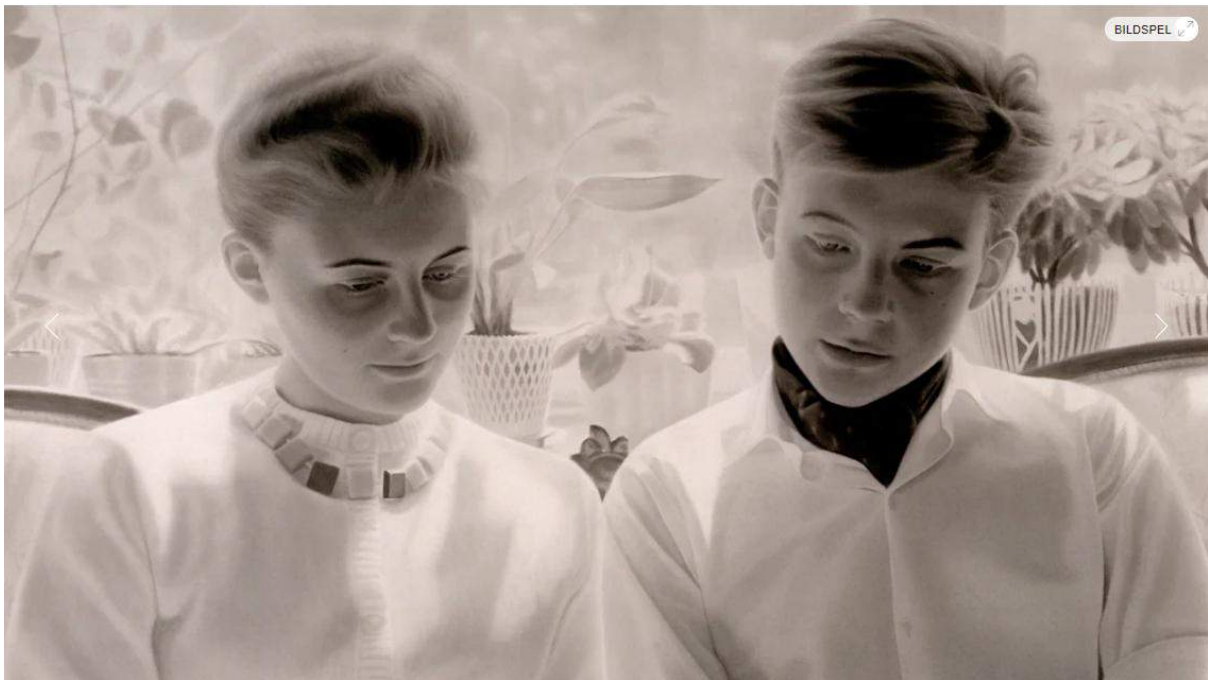
Bild 1 av 3 En målarposition för precision. Magasin III visar under våren 23 målningar ur Gunnel Wåhlstrands sparsamma produktion.
Foto: Andrea Brask

Hennes storskaliga, realistiska tuschlaveringar med de egna familjealbumen som förlagor har hänfört konstpubliken ända sedan hon gick ut Konsthögskolan. I vår visas den hittills största separatutställningen med Gunnel Wåhlstrand på Magasin III i Stockholm.

 Sandra Stiskalo
Text

Läs senare

Bild 2 av 3 "Vid fönstret" från 2003 föreställer Gunnel Wählstrands pappa och hans syster.
Foto: Andrea Brask

Denna gång har hon inte målat om golvet. Hon tyckte att det var vackert som det var – det grå betonggolvet på nedre våningen på Magasin III. Men inför den hyllade examensutställningen 2003 och den första separatutställningen på galleri Andréhn-Schiptjenko i Stockholm 2005 målade hon om, golvet alltså, mörkt, nästan svart, för att målningarna i gråskala skulle komma till sin rätt.

Magasin III visar under våren 23 målningar ur Gunnel Wählstrands återhållsamma produktion som omfattar ett 30-tal verk. Hon hade en vision om att utställningen skulle innehålla tre nya målningar. Så blev det inte. Bara en ny tuschlavering hann hon få klar. Inte på grund av sviktande motivation eller disciplin. Nej, inget sådant. Visionen fick överges till följd av pappersproblem.

– Jag har haft stora problem med akvarellpapperet. Det bildas svarta prickar av tuschen som sprider sig, papperet steltnar, det släta papperet ser plötsligt ut som frottage. Då måste jag slänga flera månaders arbete och börja om på nytt, säger Gunnel Wåhlstrand.

Bild 3 av 3 "Den sista ön", 2012. "Natur är fruktansvärt svårt att måla. Naturen är ett kaos, ett myller", säger Gunnel Wåhlstrand.
Foto: Andrea Brask

Hon slog igenom redan 2003 med sin examensutställning från Kungliga Konsthögskolan. Alla verk såldes. David Neuman, museichef på Magasin III, köpte tre av målningarna. Han var överväldigad av vad han hade sett.

– Det var en fysisk upplevelse, det dunkade i mig. Det var så bra, säger han.

Bakgrunden är sorglig. Till en början handlade måleriet om att fylla en frånvaro och skapa ett minne. Gunnel Wåhlstrands föräldrar träffades i unga år och fick två döttrar. Pappan tog sitt liv när Gunnel var ett år gammal. En låda med fotografier från hans barn- och ungdomsår blev utgångspunkt för hennes minutiösa och överdimensionerade släktporträtt i svartvitt.

– Jag försökte återskapa honom med målningarna. Han fanns inte för mig annat än i fotona, jag har inga minnen av honom, säger hon.

Foto: Andrea Brask

Verket "ID" från 2011 är hennes sista målning av pappan. Foto: Björn Larsson

Under flera år målade hon utifrån de bilder på pappan och mamman som hade funnits i barndomshemmet. Senare fick hon tillgång till andra, tidigare okända, bilder från pappans barndom, till exempel farfaderns arrangerade fotografier på sina barn i hemmet och vid havet. Det gav nya pusselbitar i sökandet efter pappan och hon vistades inne i dessa foton under många år.

Verket "ID" från 2011 markerar en vändpunkt, en milstolpe i konstnärskapet. Målningen föreställer pappan som ung man i vad som ser ut att vara ett passfoto. De kraftiga glasögonbågarna skuggar ögonen men blicken är mild.

– I det porträttet var det som att han blev till på riktigt, jag upplevde att han såg tillbaka på mig. Att måla pappa har varit som att lägga om ett sår men nu känns det som att det är läkt, faktiskt.

Fotografierna i lådan har fortsatt förse Gunnel Wåhlstrand med motiv för måleriet men pappan har hon inte återvänt till sedan hon blev klar med "ID". Hennes motivvärld har förändrats. Landskapen och naturbilderna har med tiden blivit fler och porträtten färre. I utställningen på Magasin III finns verket "Sandstranden" från 2016, det är den första målningen vars motiv kommer från ett fotografi som Gunnel Wåhlstrand tagit själv.

– Natur är fruktansvärt svårt att måla. Naturen är ett kaos, ett myller. En havsvåg, exempelvis, går inte att förstå. Jag vet aldrig hur jag ska lösa något innan jag börjar. Jag vet inte hur jag ska reda ut motivet men jag vet att om jag rör i land det kommer jag att vara någon annan på andra sidan, säger hon.

Wåhlstrands motiv liknar minnena hos Tranströmer, precisa och krävande, perfekta kameleonter. Och målandet är vägen till förståelse. En väg som tar månader att vandra.

– Efter ett tag är det som att jag är det jag målar. Jag målar mig till en förståelse och det är det bästa som finns – att veta hur det känns att vara en gardin, till exempel. Det är det som styr motivvalet, det har jag behov av att vara i och bli, kan man säga.

– Om jag avviker och slarvar eller genar för att jag är slö så upplever jag att motivet ser mig och att jag måste skärpa mig. Det är som att motiven har ögon och vill ha upprättelse. Det är jättekonstigt, jag vet ju att det bara är jag och mitt överjag, men det känns inte så.

– Jag målar mig till en förståelse och det är det bästa som finns – att veta hur det känns att vara en gardin, till exempel.

Poetisk, allvarlig, outgrundlig, så sammanfattar galleristen Ciléne Andréhn Gunnel Wåhlstrands konst.

– Om Gunnel själv skulle jag säga att hon är flitig, disciplinerad och väldigt rolig.

Det är nästan omöjligt att inte nämna ord som disciplin och noggrannhet när man talar om Gunnel Wåhlstrand. En målning tar två månader upp till ett halvår att göra, många gånger har hon varit tvungen att börja om efter att ha spillt tusch eller att papperet trilskats eller stelnat till.

– Jag har inget tålamod utanför ateljén, där är jag jätteotålig. När jag börjar med en målning finns en stor tvekan, jag tänker ”kanske finns det något annat motiv som är viktigare?” men sedan slutar jag att ifrågasätta, håller fast vid min vision och tuffar på, säger hon.

Hon målar lager på lager med tusch och vatten på akvarellpapper. De områden som ska vara ljusa måste sparas, där får inget tusch droppa. Det är ett fysiskt krävande arbete. Hon sitter på en madrass som hon placerat på en torr del av målningen. Ryggen är krökt eftersom ögonen måste vara nära papperet för att få till precisionen. Det finns enbart en position som fungerar. Hon visar hur hon brukar sitta med ett ben framför kroppen och ett bakom. Alltid på samma sätt för bara åt ena hållet är hon tillräckligt vig.

– Det är jättekul att pillas och vara petig, men det gör ont i höfterna och i knäna, ju äldre jag blir, desto ondare gör det så det tillvägagångssätt jag har nu kommer inte att hålla i längden.

Många imponeras av Gunnel Wåhlstrands teknik och efterfrågan på hennes få verk är stor. Men David Neuman anser inte att det är tekniken eller det verklighetstroga som är hennes största förtjänst.

– Hon gör något som är nära ett foto men det är ändå inte realismen som är det centrala, hon är mer intresserad av ljus, det abstrakta, det sublimala. Hennes målningar är näst intill expressionistiska, säger han.

De flesta av verken som visas på Magasin III går i svart, vitt och grått. Men de senaste åren har hon börjat utforska färgen försiktigt. Färgspektrumet är sansat, som i solblekta fotografier, men färg är det lika fullt.

– Man blir jättetrött av att vistas i gråskalorna. Det har jag märkt när jag har målat i färg och insett hur pigg det gjort mig. Längtan efter färg kan ibland kännas som ett kroppsligt behov, säger Gunnel Wåhlstrand.

Upplever du att folk tycker att du borde göra något nytt?

– Ja, eller jag upplever det inte, men jag vet att folk känner så. Men det går inte att forcera en sådan sak. Utveckling kommer otroligt långsamt till mig, förändring är något som smyger sig på. Jag vill egentligen aldrig göra något medvetet.

Foto i text: Andrea Brask, Björn Larsson

Gunnel Wåhlstrand

Föddes 1974, växte upp i Borås och har sedan studierna på bland annat Dömens konstskola i Göteborg och Kungliga Konsthögskolan i Stockholm haft en handfull separatutställningar. Hon är aktuell med en utställning på Magasin III som pågår 11/2–11/6, därefter fortsätter utställningen vidare till konstmuseet Boijmans van Beuningen i Rotterdam.

Hon inspireras av musik, konstnärerna Gerhard Richter och Vija Celmins som är känd för sina fotorealistiska målningar och teckningar av bland annat stenar, hav och spindelväv. ”Det var så skönt när jag upptäckte Vija Celmins för hon är nästan ännu torrare än jag. Det är så exakt att hon upphör att existera inför det hon målar, det är som att hon uppgår i det”, säger Gunnel Wåhlstrand.

KONSTRECENSIONER

Gunnel Wåhlstrand på Magasin III i Stockholm

PUBLICERAD 2017-02-15

Bild 1 av 2 Installationsvy från Gunnel Wåhlstrands utställning på Magasin III, med "Vid fönstret" till vänster och "Sydhälsö" i mitten.
Foto: Christian Saltas

Magasin III ägnar vårsäsongen åt Gunnel Wåhlstrands storskaliga tuschlaveringar. Jessica Kempe ser en stark bildvärld, mättad med betydelser och surrealistiska inslag.

Jessica Kempe

Text

Läs senare

Kameraögat fyller ut människans begränsade synfält och lägger omgivningen i skärpa. Men fotografiets verklighetsåtergivning är illusorisk. Samtidigt som kameran registrerar detaljer som blicken inte hinner uppfatta, reduceras ljuset till ögonblickets platta entydighet.

Bild 2 av 2 "Sydhälsö", 2003.
Foto: Björn Larsson

Att Gunnel Wählstrands storskaliga tuschmåleri utgår från släkt- och landskapsfotografier är redan omtalat och känt. Liksom drivkraften att genom farfaderns fotoalbum återvinna en tidigt förlorad far och häva en familjetystnad.

Men vad är det som egentligen händer i Gunnel Wählstrands bildvärld när fotoarkivets ansikten och platser transformeras till måleri? Vad gör vattnet, tuschet, penseln och akvarellpapperet med kamerans bild av mamman, pappan, barndomshemmen och semesterorterna?

Oväntat mycket, visar det sig på Magasin III som nu visar tjugotre av hennes totalt drygt trettio verk – från examensutställningens familjebilder 2003 till dagens naturmålningar, skapade efter fotografier tagna av hennes själv.

"Långedrag", 2004. Foto: Björn Larsson

På håll kan bilderna påminna om skickligt uppförstorade svartvita foton. Men på nära håll sker något helt annat. Där flyttar berg, tröjor, träd och växter över i bilden av andra material; textila, animaliska och måleriska.

I målningen ”**Långedrag**” från 2004 liknar klipphällarna vilande, veckade djurkroppar att vandra och sitta på. Naturen lugnad och under betraktarens kontroll, som i Caspar David Friedrichs 1800-talsmåleri. Ute i vattnet ser kobbar ut att vara byggda av jord. Likt mullvadshögar. Avsiktlig betydelseförskjutning? Medveten symbolism? Eller bara ett resultat av den fuktiga och oåterkalleliga lavingstekniken?

Foto: Björn Larsson

I målningen ”**Viken**” från 2013 har bergets geologi löst upp sig. I klippavsatsen syns i stället formen av ett djur. Grus och sten i den senaste målningen ”Sandstranden” verkar snarare släkt med mikroskopets mjuka organismer. När bilden av vattnets rörelser stannar upp, planar måleriet ut och blir livlöst. Havsytan säger inte så mycket i Gunnel Wählstrands bildvärld.

Många av hennes målningar tycks handla om makten över utsikten. Om betraktaren bekvämt höjd över människor och natur. Ett klassperspektiv där rum och landskap både framkallas, tystnar och läggs i dunkel. I natten träffar ett bländande ljus rakt mot lupinerna i ett av hennes senare verk.

Foto: Björn Larsson

I den mäktiga bilden ”**Biblioteket**”, sedd i flygperspektiv, är bokhögnas titlar bortmålade. Kvar är endast sidornas vithet, bokryggarnas mörker och slutna forskaransikten. En bild av utanförskap?

I de ljusare och tidigare porträtten uppstår ett annat slags förvandling och magi, där varje ögonbryn och hårstrå, skjortkrage och parkettgolv målats fram ur familjealbumets skuggrike. För att åter belysas, tillrättaläggas och förevigas. Akvarellpapperets utspårade kritvita ljus får kläder, hud och möblemang att se

spökaktigt orörda ut, måleriskt tvättade på alla spår av liv. Likt överexponerade minnesbilder.

I katalogtexten talar Lars Norén om saknadens skönhet i Gunnel Wåhlstrands måleri. Jag ser också motsatsen: framkallandets energi, lusten att lägga till, fräta bort och med måleriet göra familjealbumets fotografier kroppsligt närvarande.

Men inte bara det. Wåhlstrands måleri innehåller samtidigt en rannsakande och nästan antropologisk klass- och genuskritik.

I "Nyårsdagen", en av utställningens mest kusligt precisa målningar, håller en prydligt klädd flicka lydigt upp dörren till det borgerliga hemmets bibliotek. Där inne står sonen/pojken, fotoalbumets och familjeprojektets huvudperson, klädd i kavaj, pressade byxor och med det slätkammade och slätkindade huvudet böjt över en bok. Mot betraktaren vänder sig vardagsrummets Malmstensstolar, blomvaser och barockskåp. Men i den gustavianska spegeln, den glasade tavlan och det bonade golvet syns plötsligt suddiga gestalter som inte hör dit. Tystna vittnen? Visuella protester? Rent surrealistiskt.

Gunnel Wåhlstrands utställning på Magasin III är både skarp, oskarp och betydelsemättad. I alltför dämpad belysning. Det krävs tid för att urskilja detaljerna. De får mig att ännu en gång förstå att fotografi och måleri är två helt olika språk. Gunnel Wåhlstrands starka bildvärld består av båda.

Foto i text: Björn Larsson

Familjealbumet får nytt liv

Ulrika Stahre ser Gunnel Wåhlstrand på Magasin III

Gunnel Wåhlstrand, "Sydhälsö", 2003. Foto: Björn Larsson

[KONST](#) sön 12 feb 2017

KONSTRECENSION. Av förlust kan storverk byggas. Det är bra att påminna sig om det ibland, när världen tycks rasa omkring oss. **Gunnel Wåhlstrands** retrospektiva utställning – som är den sista att visas innan Magasin III till sommaren pausar sin traditionella utställningsverksamhet – är en samtidigt sparsmakad och storartad demonstration av tålmodets och den långsamma uppbyggnadens konst.

Det började med barndomsbilder, inte från den egna barndomen utan från faderns. Dessa arbetades fram i stora, detaljerade tuschlaverade repliker. Lätt sepiatonade, med den drömska känslan bevarad. En svunnen tid, svunna människor. Det finns ett starkt biografiskt tema som hänger samman med förlusten av fadern, ett tema som det är mycket svårt att gå förbi.

Gunnel Wåhlstrand, "Långedrag", 2004. Foto: Björn Larsson.

Ändå är det värt att försöka göra det, för Wåhlstrands måleri lyfter till en allmänmänsklig nivå där minnet ställs i centrum. Det är oklart vems minne ett fotografi representerar – fotografens, motivets, betraktarens? – men överförda till målad form blir bilderna nya, minnena kapslas in och konstens magi uppstår.

Det finns en koncentrerad vilsamhet i alla dessa lite anakronistiska motiv. Stora porträtt på familjemedlemmar, någon stel interiör, hav, klippor, sommarnöjets tidlöshet. Alltid stort format, alltid minutiöst avmålat, frammålat, frammanat med all mörkare toner.

Utställningen utgör en sorts montage, "organiskt" vill Magasin III kalla det, där det inte finns en tydlig kronologi. Det äldre måleriet från 2000-talets början återfinns dock ganska samlat, längst in i lokalen. En enkel snedställd vägg och en vilja att låta motiven samtala med varandra ger exakt så mycket rörelse i rummet som verken behöver.

AFTONBLADET

En interiör har ovanligt nog tuschlaverats i färg. Den är andlöst stillastående, men blommorna både faller och sträcker sig uppåt från vasen – konserverade av decennier som gått. "I stugan" samlar sig tillsammans med de något nyare verken "Sandstranden" och "Lupiner" till något åtminstone jag upplever som en ny giv. En ny kuslighet kanske, något som stör mycket mer än de tidigare bildernas tydligare vemod.

Att låta två bildtekniker mötas – det snabba fotot och den långsamma laveringen – har alltid haft ytterligare en tidsaspekt inbakad: fotografiets egen ålder. Nu har Wählstrand börjat fotografera egna bilder, egna platser och motiv. Det är en sorts erövring av världen, en väg ut från familjealbumen. Lika allvarsamt och fokuserat som detta fascinerande konstnärskap hittills varit, med små steg mot insikter som i brist på annat får kallas ordlösa. Och det måste de få vara – vad ska vi annars med konst till?

FAKTA

KONST

» **Gunnel Wählstrand**

Magasin III

Till och med 11 juni

ULRIKA STAHRE

12 februari 2017 04:00

GUNNEL WÄHLSTRAND

GUNNEL WÄHLSTRAND HEJAR glatt på alla i personalen och rör sig hemtamt i lokalerna som vore hon en i gänget på Magasin III. Så har hon också varit här på heltid de tre senaste veckorna. Allt är nu färdighängt och installerat i väntan på visningar för press, vänner, samlare och nyfikna inför den stora vernissagen på lördag. Strax kommer hon att stå i händelsernas centrum, men Gunnel är inte nervös. Hennes enda huvudbry just nu är i stället vad hon ska ha på sig på vernissagedagen.

– Jag har stressat runt som en galning på stan, säger Gunnel. Varje gång köper jag på mig en massa saker som jag sedan släpar hem för att prova i lugn och ro. Hela bilen är full med kassar, som jag ska lämna tillbaka. Svårast är det med skor. Jag har så stora fötter, 41–42 att jag måste gå till skomakaren för att lästa ut dem, haha.

Det har gått åtta år sedan jag gjorde den långa intervjun med dig i Artlover nummer två. Vad har hänt sedan dess?

– Är det verkligen åtta år? Det känns som tre! Allt har tuffat på. Den stora grejen är att jag och Jenna har fått en dotter. Nu har hon börjat lära sig att krypa, så dagarna blir väldigt korta till skillnad från förr då vi kunde jobba dygnet runt. Jag ser till att ha henne nära mig i ateljén hela tiden i en hage.

En hage, det var länge sedan jag hörde om det. – En hage är jättepraktiskt!

Gemensamt vandrar vi nerför den smala trappan till utställningsrummet på bottenvåningen. Trots att jag har sett alla verk utom två är det lika imponerande varje gång. Stämningen vibrerar i Wählstrands målningar. Vi stannar till vid Gunnels senaste verk, *Sandstranden*. Det som först slår mig är att den är så ljus.

– När jag målar är det som att jag lär mig varenda liten detalj fullständigt. Jag går in i motivet totalt. Det är som om jag förstår allt till slut. *Sandstranden* skiljer sig ganska mycket från det jag gjort tidigare i och med att den blev så ljus. Och jag blev så förvånad över det. Det var som om målningen stoppade sig själv. Det har jag aldrig varit med om tidigare.

Jag förstår. Men det blev bara ett nytt verk...

– Från början var det tänkt att det skulle bli tre nya målningar, men pappret gick sönder hela tiden. Resultatet såg ut som ett frottag. Skitjobbigt! Så jag har fått slänga två målningar. Det gick så långt att Magasin III skickade ut prover till världens bästa konservatorer för att ta reda på varför. Till slut har jag fått svar. Det är limkärnan i pappret

som inte håller måttet. Färgen faller igenom pappret.

Det måste kännas surt.

– När jag tittade ner på madrassen och såg lilla Turid ligga där kändes det ändå rätt så okej. Det är bara att tänka om.

Du har börjat fotografera själv till dina förlagor och utgår inte längre från familjens fotoalbum. Innebär det att du kan jobba friare nu?

– Jag tror det. Fast det är fortfarande viktigt med motivet. Jag måste ta in varje del av det för att förstå det fullt ut. Jag kan inte hoppa över något, för då känns det som om motivet iaktar mig.

Är cirkeln sluten? Du började med fotografi.

– Det stämmer. Först gick jag på folkhögskola för att bli fotograf. Därefter tog jag en kurs för Anders Petersén, men jag höll på att bryta ihop för att uppgifterna var så svåra. Petersén gav mig rådet att träffa Tuija Lindström. Det gjorde jag aldrig. Jag började måla i stället. *David Castenfors*

Gunnel Wählstrand ställer ut på Magasin III Museum & Foundation for Contemporary Art till och med 11 juni och på Museum Boijmans Van Beuningen i Rotterdam 1 juli till och med 1 oktober.

Hon återskapar minnet av sin döda pappa

Publicerad 15 feb 2017 kl 12.59

Gunnel Wählstrands konst går ut på att närma sig pappan, som gick bort när hon var ett år.

Peter Cornell hyllar hennes utställning på Magasin III.

Isensättningen på Magasin III av 23 stora målningar av **Gunnel Wählstrand** bygger en storslagen och bedövande stämningsmättad minnesteater. Hur kan hennes minutiöst sakliga bilder utstråla en sådan atmosfär av dov erinring alldeles nära epifanin? Det är en strikt fotorealism men den överskrider fotografiet i hantverkets mjuka och varsamma omsorg om människor, landskap och ting.

Susan Sontag: "Spökliska spår"

Gunnel Wählstrands motiv är fotografier ur familjealbumet, de som **Susan Sontag** kallade "dessa spökliska spår". Wählstrands måleri är sammanflätat med fotografiets specifika väsen; det är kongenialt med hennes existentiella tema. Fotografiet dokumenterar i en mekanisk/kemisk reaktion något som i nästa ögonblick är förflutet och för Sontag är fotografiet därför en elegisk konst, ett *memento mori*; fotografiet är både skenbar närvaro och frånvaro. Men om detta är personerna på fotografiet obekymrade och ovetande.

Pappan gick bort när konstnären var ett år. Kvar fanns fotografierna i albumet av pappan som pojke, som yngling och ung man. Gunnel Wählstrands konstnärliga projekt är ett gigantiskt minnesarbete för att göra fadern närvarande. Den närmast omänskligt minutiösa tekniken att i tuschmåleriet tränga in i, ja, att inkorporera och genom den egna kroppen transformera fotografiets minsta skrymslen liknar ett slags mödosam pilgrimsfärd för att komma honom nära. Bara genom att underkasta sig sådana ansträngningar, en sådan asketisk disciplin får hon tillträde till honom, får honom att återuppträda i en magisk *presence of absence*.

Mytologiska associationer

Albumet rymmer en privat familjehistoria men den får genast en allmängiltig betydelse. Gunnel Wählstrand ger sina målningar mytens skala; mamman i uppförstorad profil träder fram som en mytisk gudinna och den alldagliga scenen med barnen vid husknuten ruvar på en outtalad innebörd, antydd av det oroligt böljande gräset och det vita tältet som ett mystiskt tabernakel i bakgrunden.

Fadern, uppståndelse, tabernakel – jag märker att mina associationer rör sig mot en judisk-kristen mytologi. Kanske är det också sådana kulturmönster som förklarar målningarnas breda resonans, de genomtränger trots allt även ett sekulärt samhälle. Vi känner de bibliska berättelserna om ett outröttligt sökande efter fadern eller en gud som gömmer sig för oss; en gud som uppenbarar sig just i sin egenskap att vara dold.

Därför är det till slut inte någon mening att försöka fånga honom i en bild. I sina senaste målningar har Gunnel Wählstrand lyft bort fadern som i fotografiet stod mitt i landskapet. Han är närvarande i sin frånvaro, som om han uppgått i landskapet, immanent och överallt.

För konstnären är det en befrielse men komplicerar också projektet. Kan de rena landskapsmålningarna förmedla hennes tema? Inte varje gång men nästan alltid lyckas de transkribera det till en annan tonart.

Den pastorala slutningen där trädens oroliga grenar kastar ett virrvarr av skuggor – åh, på den platsen har jag varit och den finns där efter mig. Och den senaste, ljusa målningen av vågor som slår mot en strand, ett vattenbryn på den första eller sista dagen; där har hon helt lämnat familjealbumet och låtit målningen utgå från ett eget fotografi.

Andréhn-Schiptjenko

STOCKHOLM PARIS

GUNNEL WÅHLSTRAND

Born 1974 in Uppsala, Sweden

Lives and works in Stockholm, Sweden

Education

1998-03 Royal Institute of Art, Stockholm, Sweden.

1996-98 Hovedskous Målarskola, Gothenburg, Sweden.

1995-96 Dömen Konstskola, Gothenburg, Sweden.

Solo Exhibitions

2023 Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.

2020 Andréhn-Schiptjenko, Paris, France.

2019 Stena A Olssons Kulturstipendium 2018, Göteborgs Konstmuseum, Gothenburg, Sweden.

2018 Andréhn-Schiptjenko, Stockholm Sweden.

2017 Boijmans Van Beuningen, Rotterdam, the Netherlands.
Magasin III Museum & Foundation for Contemporary Art,
Stockholm, Sweden.

2013 Uppsala konstmuseum, Uppsala, Sweden.

The Nordic Watercolour Museum, Skärhamn, Sweden.

2011 *Time and Memory: Cecilia Edefalk and Gunnel Wåhlstrand*
Parasol Unit, London, United Kingdom.

2009 Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.

2006 Magasin III Museum & Foundation for Contemporary Art,
Stockholm, Sweden.

2005 Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.

Stockholm Artfair, Maria Bonnier-Dahlins stiftelse.

2003 Galleri Mejän, Stockholm, Sweden.

2000 Galleri Majnabbe, Gothenburg, Sweden.

Group Exhibitions

2023 *Psychological Spaces*, The Nordic Watercolour Museum, Skärhamn, Sweden.

2019 *Grannskap*, The Nordic Watercolour Museum, Skärhamn, Sweden.

2017 *Samling i förvandling - Tema: Grafik*, Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden.

2016 *Samling i förvandling - Tema: Uppsala*, Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden.

2015 *Vattenkonst - ur museets samling*, The Nordic Watercolour Museum, Skärhamn, Sweden.

2013 *Tendenser 2013. Tenderness*, Galleri F15, Moss, Norway.

2011 *Nordic-by-New York*, ASF Scandinavia House, New York, USA.

Andréhn-Schiptjenko

STOCKHOLM PARIS

- 2010** *Thrice Upon a Time*, Magasin III Museum & Foundation for Contemporary Art, Stockholm, Sweden.
The Beauty of Distance: Songs of Survival in a Precarious Age, 17th Biennale of Sydney, Australia.
Mannen - bilden av mannen i konsten, Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden.
- 2009** *Samtidigt: Svenskt måleri på 2000-talet*, Borås konstmuseum, Borås, Sweden and Passagen Linköpings konsthall, Linköping, Sweden.
- 2007** *Borås Borås*, Borås Konstmuseum, Borås, Sweden.
- 2006** *20 år - Stipendiater Maria Bonnier Dahlins Stiftelse*, Bonniers Konsthall, Stockholm, Sweden.
- 2003** *Tre Stipendiater*, Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden.
- 2002** *Vårsalongen*, Liljevalchs, Stockholm, Sweden.
- 2001** *Vårsalongen* Liljevalchs, Stockholm, Sweden.
Kulturhuset, Stockholm, Sweden.
- 1999** Röda Sten, Gothenburg, Sweden.

Grants

- 2010** The Swedish Arts Grants Committee, two years grant.
- 2008** Axel Theofron Sandbergs fond.
- 2006** Gerhard Bonniers Stipendium.
- 2004** Stiftelsen Anna-Lisa Tomson till minne.
- 2004** The Swedish Arts Grants Committee, one year grant.
- 2003** Helge Ax:son Johnsons Stiftelse.
- 2003** Maria Bonnier Dahlins Stiftelse.
- 2002** Eva and Hugo Bergmans Minnesfond.
- 2001** A Th Sandbergs Donationsfond.
- 1998** Eric Ericsons Stiftelse.

Commissions

- 2008-09** Works for the Scania and Blekinge Court of Appeal, Malmö, Sweden. Commissioned by The National Public Art Council Sweden.

Public Collections

- Göteborgs kulturnämnd, Sweden.
Kultur i länet, Uppsala läns landsting, Sweden.
Magasin III Museum & Foundation for Contemporary Art, Stockholm, Sweden.
Malmö Konstmuseum, Malmö, Sweden.
Maria Bonnier Dahlins Stiftelse, Stockholm, Sweden.
Moderna Museet, Stockholm, Sweden.
The National Public Art Council of Sweden.
The Nordic Watercolour Museum, Skärhamn, Sweden.
The UBS Art Collection, Zürich, Switzerland.
Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden.

Andréhn-Schiptjenko

STOCKHOLM PARIS

Books and catalogues

- "Gunnel Wåhlstrand", Magasin III Museum & Foundation for Contemporary Art with Art & Theory, 2017.
- "Gunnel Wåhlstrand", Nordiska akvarellmuseet/Uppsala konstmuseum, text by Bera Nordal, 2013.
- "Gunnel Wåhlstrand", Andréhn-Schiptjenko, text by Jasper Sharp and Ben Street, foreword by David Neuman, 2013.
- "Time and Memory": Cecilia Edefalk & Gunnel Wåhlstrand, Parasol unit foundation for contemporary art, text by Peter Cornell, 2011.
- "North by New York: New Nordic Art", Storr/Pietropaolo, 2011.
- "Passioner och bestyr: svensk konst på 2000-talet", Sophie Allgårdh, 2011.
- "The Beauty of Distance: Songs of Survival in a Precarious Age", Exhibition catalogue, Biennale Sydney, 2010.
- "Samtidigt: svenskt måleri på 2000-talet", Sophie Allgårdh, 2009.
- "Katalog 38", The National Public Art Council of Sweden with text by Henrik C Enbohm, 2009.
- Foam Album 09, 2009.
- "1985-2005 Tjugo år", Maria Bonnier Dahlins Stiftelse, 2006.